

s plnou určitostí z výměru seznati nelze. Výměr směřuje proti povinnému: »Dr. Č. Jan co nabyvatel Břetislava H., divadlo A.« a proti takto označené povinné straně směřuje i exekuce. Je tedy označení povinného zcela zmatené a nesrozumitelné. Největší určitost exekučního titulu je pojmovou podmínkou povolení exekuce (§ 7 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

S hlediska § 7 ex. ř. není závady ani co do osoby povinné strany, protože z exekučního titulu jest zřejmo, proti komu čelí. Určitosti označení povinného nebrání ani dodatek připojený ke jménu povinného, když z poukazu na předpis § 171 zák. o soc. poj. dodatek ten jen naznačuje, že jde právě o případ v řečeném zákonném ustanovení upravený. Zda stěžovatel jest skutečně povinen vymáhanou částku z důvodu § 171 zák. o soc. poj. zaplatiti, nemůže býti v tomto řízení ovšem řešeno. Než přesto nelze exekučnímu návrhu vyhověti. V rekursu do usnesení prvního soudu poukázal povinný též na to, že exekuční návrh není podepsán starostou vymáhající strany, protože vytištěné jeho jméno na návrhu nenahrazuje jeho podpis. Tento nedostatek vykazuje však též exekuční titul, o který se exekuční návrh opírá. K tomuto nedostatku exekučního titulu musí soud přihlédnouti i v opravném řízení, neboť nejde tu jen o formální vadu exekučního titulu, kterou by bylo lze odstraniti postupem podle §§ 84, 85 c. ř. s., nýbrž o samu jeho věcnou vadu, jež zabraňuje tomu, aby byla na základě jeho exekuce povolena a vedena. Také oběžník Ústřední sociální pojišťovny, uveřejněný v jejím věstníku roč. VI., str. 10 a násl., jež uvádí napadené usnesení, výslovně stanoví, že vykonatelné platební výměry a veškerá ostatní soudní podání musí býti opatřena vlastnoručními podpisy starosty (nikoliv faksimilem nebo jeho tištěným jménem) a vedoucího úředníka. To také doporučil již oběžník, uveřejněný ve Věstníku Ústřední sociální pojišťovny roč. II., str. 265.

Čís. 17341.

Na právo zpětné koupě (§ 1070 obč. zák.) nelze vésti exekuci.

(Rozh. ze dne 20. června 1939, R I 366/39.)

První soud povolil vymáhajícímu věřiteli podle návrhu exekuci zabavením a příkázáním práva zpětné koupě příslušejícího povinné straně k nemovitosti č. k. . . . Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jde o to, zda jest přípustné vésti exekuci na knihovně vložené právo zpětné koupě povinné strany resp. na její nárok na vydání nemovitostí z tohoto práva zpětné koupě plynoucí. Otázku tu jest zodpověděti záporně. Předpokladem výkonu exekuce na práva jest, že

jde buď o práva zcizitelná nebo alespoň co do výkonu zpeněžitelná. Z důvodu toho nelze postihnouti exekucí všechna ryze osobní práva, i když znamenají majetkový prospěch, jestliže jich výkon nemůže býti svěřen někomu jinému než pro koho jsou zřízena (rozh. č. 4218 Sb. n. s.). O takovéto ryze osobní právo jde i v tomto případě, neboť právo zpětné koupě povinné straně příslušející a tudíž i z něho plynoucí nárok povinné strany na vydání nemovitosti nemohou býti podle výslovného předpisu § 1070 obč. zák. oprávněnými osobami na nikoho jiného převedeny a nelze tedy výkon práva toho svěřiti někomu jinému. Nelze proto na právo to vésti exekuci jeho zabavením a přikázáním ve smyslu §§ 325 a 326 ex. ř. a v důsledku toho není také přípustné povolit na podkladě přikázání práva toho odevzdání nemovitosti právem zpětné koupě stížené správci a její prodej veřejnou dražbou ve smyslu ustanovení § 328 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud poukazuje na správné odůvodnění rekursního soudu a k vývodům dovolacího rekursu podotýká, že předpis § 1070 obč. zák. je právem donucovacím. Právo zpětné koupě jest tudíž právem ryze osobním, které nemůže býti na jinou osobu převedeno ani zcizeno (§§ 1070, 1393 obč. zák.).

Čís. 17342.

Rozhodl-li první soud novým rozsudkem stejně jako rozsudkem prvním, který byl odvolacím soudem z důvodu § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. zrušen, nejde tu o případ § 502, odst. 4, c. ř. s.; jestliže hodnota předmětu sporu nepřevyšuje 7.000 K a odvolací soud neprohlásil dovolání za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí, není dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu v takovém případě přípustné.

(Rozh. ze dne 20. června 1939, č. j. Rv I 9/39.)

Srov. Sb. n. s. č. 4465.

První soud zamítl žalobu, již se žalobkyně domáhala výroku, že jsou žalovaní povinni trpěti, aby se uspokojila z nemovitosti č. p. . . . bez ohledu na služebnost bytu na této nemovitosti zřízené, a stejně rozhodl po novém projednání věci, jež mu bylo uloženo odvolacím soudem usnesením, jímž odvolací soud k odvolání žalobkyně jeho rozsudek zrušil. Tento nový rozsudek prvního soudu o d v o l a c í s o u d potvrdil a ocenil předmět sporu částkou 2.500 K, aniž vyslovil přípustnost dovolání pro zásadní význam věci (§ 502, odst. 3, c. ř. s.).

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobkyně.